

Zbirka medijskih objav

INŽENIRSKA ZBORNICA SLOVENIJE,
za obdobje 2. 5. 2019

Število objav: 2

Internet: 2

Spremljane teme:

Inženirska dejavnost, ...: 0

Inženirska zbornica ...: 0

Barbara Škraba Flis: 0

Gradbeni zakon: 0

Zakon o ... načrtovanju: 0

Zakon o ... arhitektih: 0

Gradbena parcela: 1

Evidenca stavbnih zemljišč: 0

Svetovni gradbeni forum 2019: 0

Gradbeništvo, graditev: 2

Internet	Naslov	Igor Pribac: "Bruselj ni glasnik kapitala, je zadnje upanje, branik"		
Zaporedna št. 1	Medij; Doseg	Rtvslo.si; 577.900, Slovenija		
	Rubrika, Datum	Ostalo; 1. 5. 2019		
Stran v zbirki: 11	Avtor	Gorazd Kosmač		
	Teme	Gradbeništvo, graditev		
Povzetek	...v družboslovju, zlasti na področju kreativnosti in kulturne dejavnosti. Tudi v zasebnem sektorju prekarcev ne manjka v obliki agencijskih delavcev v gradbeništvu , logistiki, v trafikah... Res je, prekarizacije na področju trga najmanj zahtevnih del ne manjka, ker je tu velika ponudba delavstva, in delojemalci,...			

Internet	Naslov	Panelna ograja je idealna rešitev, ko je treba ograditi ali zaščititi večje območje		
Zaporedna št. 2	Medij; Doseg	Vecer.com; 281.211, Slovenija		
	Rubrika, Datum	Novice; 2. 5. 2019		
Stran v zbirki: 21	Avtor	Sanja Verovnik		
	Teme	Gradbena parcela , Gradbeništvo, graditev		
Povzetek	...vrste strnjeno nasajenega grmičevja ali nizkega drevja ni mogoče šteti za objekt oziroma za ograjo, čeprav je namenjena omejevanju dostopa tretjih oseb na gradbeno parcelo , dvorišče ali na vrt zaradi zagotavljanja zasebnosti." Objekt je namreč s tlemi povezana stavba ali gradbeni inženirski objekt, narejen iz gradbenih in...			

Igor Pribac: "Bruselj ni glasnik kapitala, je zadnje upanje, branik"

 [rtvslo.si/slovenija/igor-pribac-bruselj-ni-glasnik-kapitala-je-zadnje-upanje-branik/486891](https://www.rtvlo.si/slovenija/igor-pribac-bruselj-ni-glasnik-kapitala-je-zadnje-upanje-branik/486891)

Gorazd Kosmač

1. maj 2019 ob 08:14

Ljubljana - MMC RTV SLO

Da je delavec v podrejenem položaju nasproti podjetnika, se skriva že v jezikovni formi slovenskega jezika, je razgrnil profesor Igor Pribac. Foto: BoBo

V ozadju delavskih težav 21. stoletja se dogajajo strahovite spremembe, ki jih družba ne zna ovrednotiti, opaziti oz. se sploh z njimi spoprijeti. Avtomatizacija in prekarizacija delavcev v dekle in hlapce 21. stoletja ter globalizacija, ki jo je omrežila in prepredla komunikacijska tehnologija, se kažejo na vsakem koraku. Korporacije, kot so Google in drugi giganti, postajajo močnejši od držav in prav Bruselj je zadnje upanje in zadnji branik, je v MMC-jevem intervjuju dejal doktor filozofije in profesor na Filozofski fakulteti v Ljubljani **Igor Pribac**.

Univerzalni temeljni dohodek (UTD) je po njegovem mnenju mnenju idealna nadgradnja socialne države 20. stoletja v 21. stoletje in odgovor na vedno večjo prekarizacijo družbe.

Kurjenje kresov, pospremljeno z govori, veselicami in postavljanjem mlaja, predstavlja dolgoletno tradicijo po vsej Sloveniji. Poteka na predvečer mednarodnega praznika dela, ki je posvečen spominu na krvave proteste v Chicagu leta 1886, znane pod imenom haymarketski izgred. Delavci so zahtevali osemurni delavnik, a je policija njihove proteste zatrla. Foto: BoBo

Dobra leta konjunktura z lepo gospodarsko rastjo bi morali izkoristiti za boleče strukturne reforme, a nova vlada **Marjana Šarca** za zdaj zgolj deli "bombončke", posledično pa uživa "medene tedne" s slovenskimi volivci. Nobena konjunktura ni večna. *"Moralni bomo v nove krizne razmere, ko bodo zelene številke zamenjale rdeče, in takrat bo zelo slab čas za dolgoročne reforme in prilagoditve,"* je izpostavil Pribac.

"Veliki politični voditelji zmorejo svojim volivcem predstaviti, narediti znosne in sprejemljive ukrepe, za katere je jasno, da bodo prizadeli njihovo blaginjo v tem hipu, a so volivci to pripravljeni podpreti v imenu ciljev, ki naj bi bili s temi ukrepi dolgoročno doseženi. To zmorejo največji voditelji, ki zastavijo svoj ugled, a te pripravljenosti in vizije je v Evropi bore malo," je dodal. Eden takih z vizijo je po njegovih besedah francoski predsednik **Emanuel Macron**, ki si je z reformami polomil zobe na "rumenih jopičih" in se bo zdaj gotovo pridružil politikom, kot je nemška kanclerka **Angela Merkel**, ki si *"zob ni nikoli polomila"*, ker ni nikoli naredila ničesar politično tvegane.

Vabljeni k branju intervjuja.

V nekdanji socialistični Jugoslaviji je bil 1. maj eden največjih praznikov, po osamosvojitvi Slovenije in prihodu kapitalizma pa se zdi, da izgublja svoj pomen. Ali njegov sijaj vedno bolj blede?

Če blede, blede zato, ker se zmanjšuje pomen dela. Vse pove podatek, da je med letoma 1991 in 2011 vrednost dela, vgrajenega v povprečen proizvod, padla za eno tretjino. Pogajalska moč zastopnikov dela v odnosu do kapitala se je močno zmanjšala. Pa to ni edini razlog, zaradi katerega je pomen 1. maja zbledel. Sam ga težko razumem kot praznik dela, ker imam težavo s tem, da bi morali delo slaviti. Da je delo nekaj, kar moramo vselej ceniti zaradi njega samega, se mi zdi sporno. Delo cenimo zaradi njegovih rezultatov, sicer bi slavili tudi Sifia. Mislim, da je bil ta praznik vselej dojet kot praznik delavstva, praznik ljudi, ki živijo od lastnega dela in so z različnimi družbenimi procesi marginalizirani in onemogočeni. V tem primeru pa je smiselno s prazničnim dnevom opozarjati na to skupino in jim dati priložnost, da se zavedo svojega položaja v družbi. Praznik dela moramo ločiti od praznika delavstva.

Praznik v družbi marginaliziranega delavstva?

Trdim, da je delavstvo ves čas postavljeno v podrejen položaj, kar deluje na ravni zelo prefinjene jezikovne operacije. Gre za ločitev med delodajalci in delojemalci, kar je izrazito pristranska distinkcija, ki namiguje, da tisti, ki delo daje, to delo že ima, tisti, ki ga jemlje, delavec, ga pa nima.

Termina bi lahko obrnili, delavec kot delodajalec, podjetnik ga pa kot delojemalec kupuje ...

Točno tako! Nepristranska analiza položaja obeh bi pokazala, da preden se obe strani dogovorita, obstaja zgolj obet dela. To ni fenomen samo v slovenščini, pač pa imamo isto jezikovno razlikovanje tudi v številnih drugih evropskih jezikih, kot je na primer Arbeitnehmer in Arbeitgeber v nemščini itd. Ne vidim razloga, da bi morale biti tako. Gre za privilegiranje lastnikov proizvodnih sredstev, ki teren družbene debate postavlja poševno oz. navkreber za delavce. 1. maj bi morali slaviti kot praznik delavstva, sodobnega delavstva, ki je še bližje pojmu delodajalstva, saj današnji delavci niso več le izvajalci neke ideje nekoga drugega, pač pa so pogosto sami nosilci idej, ki se potem realizirajo v delovnem procesu. Gre za jezikovno ideološko krivico nad delavci. Izraza delojemalec in delodajalec sta enakovredna, a se ne uporabljata tako. V nadaljevanju pogovora ju bom uporabljal obrnjeno.

Praznovanja prvega maja na Rožniku redno spremljajo simboli nekdanje socialistične jugoslovanske države. Foto: BoBo

Je delitev na politično desnico, ki je trdno na strani kapitala oz. podjetnikov, in levico, ki je trdno na strani delavca, sploh še aktualna v 21. stoletju?

Desnica je notranje razcepljena na dve struji, ki sta v popolnoma drugačnem odnosu do kapitala. Prvi so neoliberalci, ki so prepričani, da je prosti trg pravična ustanova, ki edina lahko poskrbi za pravilno porazdelitev dobrin, in so tako največji zagovorniki kapitala. Drugi pa so konservativci, kot je pri nas Nova Slovenija (NSi), ki so lahko naklonjeni kapitalu, ki je zaznamovan z družinskim majhnim in srednjim podjetništvom, veliko bolj pa so previdni, ko gre za velekorporacije. Tu nastopi konflikt med ohranjanjem slovenstva na eni strani in zagovarjanjem kapitala na drugi. Na levici pa bo Levica vedno nasprotovala kapitalu, vendar bo redko dobila priložnost, da bi to prelila v politične ukrepe, saj je pri tem stališču osamljena na robu političnega spektra. Tisti del levega političnega spektra, ki pa v kapitalu in zasebni pobudi vidi nekaj moralno dopustnega in sprejemljivega, pa hitro pade v kolesje danes realno mogočega, ko pravila igre diktirajo zelo veliki igralci zunaj meja Slovenije.

Pravila igre med drugim diktirajo v Bruslju ...

Ne! Bruselj ni glasnik kapitala, Bruselj je v resnici zadnje upanje, zadnji branik. Kdo se pa pogovarja z Googlom in drugimi IT-giganti (informacijska tehnologija, op. a.), ki so pred tem, da zavladajo svetu? Ključno razmerje današnjega sveta je odnos med kapitalom in politiko, ki je v tem dialogu čedalje šibkejša. Politika je pred velikim izzivom, ki zahteva misliti globalno.

Kaj je informacijska tehnologija prinesla na trg dela?

Delo je močno spremenilo svoj značaj. Tradicionalno je delo predstavljalo dejavnosti, pri katerih je malo ali nič komunikacije, in sicer potenje na njivi, za hrupnim strojem itd. Ta podoba je v družbi, ki veliko večino svoje dodane vrednosti ustvari s storitveno dejavnostjo, preživeta. Vstopamo v družbo, kjer je komunikacija najpomembnejša oblika dela. Vzemimo nastajanje knjige, nekoč je avtor pisal nekje v samoti in potem je to v fizični obliki natipkano dobil urednik, zdaj vse poteka kot elektronski ping pong po e-pošti.

Evropska unija je zadnje upanje in branik pred svetovnimi gigantskimi korporacijami, je dejal Pribac. Foto: AP

Članstvo v sindikatih iz leta v leto upada, še posebej med mladimi ne najdejo novih članov, je sindikalizem povozil čas in je zašel v krizo?

Sindikalizem je v krizi, odkar je v krizi klasična industrijska družba. Postfordovska produkcija je dala prednost manjšim, agilnejšim in prilagodljivejšim produkcijskim enotam. V tem pogledu je prišlo do trganja velikih identitarnih tovarniških skupnosti, saj danes s sodelavci večinoma sodeluješ prek komunikacijskih kanalov, od doma, dela pa so velikokrat projektna in tako zgolj začasna. To so popolnoma drugačne razmere. V našem prostoru uspešno delujejo sindikati javnega sektorja, kot je zdravniški ali šolski, a tu je zgodba precej drugačna, saj gre za velike monopolne sisteme, v katerih ima posledično delavstvo veliko pogajalsko moč. V zasebnem sektorju takšne moči delavec nima, sistemi so manjši in na trgu imajo konkurenco.

Včasih se razdrobljenost sindikatov pokaže tudi v javnem sektorju, zdravniški in sindikat zdravstvene nege nikoli ne delujeta usklajeno, čeprav zdravnik in medicinska sestra delata drug ob drugem ...

Primer ni najbolj posrečeno izbran, ker gre za posebno razmerje. Gre za izrazito ženski poklic na eni strani in poklic, ki je danes tudi ženski, a je bil včasih izrazito moški. Tradicionalno razumevanje je, da je en poklic popolnoma podrejen drugemu.

Ena največjih težav je vse večja prekarizacija družbe, ki pesti predvsem mlade delavce, ki postajajo dekleta in hlapci 21. stoletja. Zakaj se dogaja to?

To je jedro problema! V tej ropotarnici prekariata se znajde marsikaj. Institucija študentskega dela, ki smo jo razvili že v socializmu in je preživela prehod v kapitalizem, se zdaj kaže v povampirjeni obliki. Študentski servisi so predstavljali getoizacijo fleksibilnega trga dela, prirejenega za potrebe mladih. Gre za mehak, morda premehak prehod na trg dela in še danes velja za blažilnik pred trdo realnostjo. Prekariat je najbolj množično navzoč v družboslovju, zlasti na področju kreativnosti in kulturne dejavnosti.

Samostojni podjetniki kot nekakšni zunanji izvajalci brez pravic so eden izmed klasičnih simptomov prekarizacije družbe 21. stoletja. Foto: BoBo

Tudi v zasebnem sektorju prekarcev ne manjka v obliki agencijskih delavcev v **gradbeništvu**, logistiki, v trafikah ...

Res je, prekarizacije na področju trga najmanj zahtevnih del ne manjka, ker je tu velika ponudba delavstva, in delojemalci, če sem dosleden, zlahka dobijo delodajalce. Ti ljudje se sindikalno težko povezujejo, kar je tragedija, kajti prav oni bi potrebovali najmočnejšo zaščito. A razdrobljenost delavcev preprečuje, da bi nastal solidarnostni duh, ki bi jim omogočil, da z državo in delodajalcem spregovorijo z enim glasom. Od države bi morali dobiti enako zaščito kot redno zaposleni. To je velik izziv sodobnih družb in tudi Slovenije, da bi ustvarili fleksibilni trg dela, kar prekarnost je, ki bi to omogočal. Tudi znanost je že močno potisnjena v prekariat, v negotovo skakanje mladih raziskovalcev od projekta do projekta.

Kako gledate na upor "delavskih" francoskih rumenih jopičev?

Združilo se je več tokov. Tu imamo nit protiglobalizacijskih sentimentov, bila je nacionalistično obarvana nit, pa tudi protest proti Macronovim reformam, ki so bile dojete v korist kapitala in proti delavstvu. Mislim, da je to eden izmed odzivov na primež globalizacijskega trga, ki tre nacionalne prevzetnosti s svojo silno močjo. Amerika je v Trumpu dobila politika, ki je stopil na čelo rumenih jopičev, še preden so se ti pojavili, Francozi pa so izvolili nekoga, ki je v času volilne kampanje dobro vihtel tudi nacionalni ponos, a je potem izvedel boleče ekonomske reforme.

UTD predstavlja idealno nadgradnjo socialne države iz 20. stoletja v 21. stoletje. Foto: Pixabay

Zdi se, da ima trenutna vlada glede dogovarjanja s sindikati in glede na davčno razbremenitev regresa za letni dopust nekaj več posluha za delavca. Strahu pred rumenimi jopiči v Sloveniji trenutno verjetno ni?

V času medenih mesecev med slovenskimi volivci in vlado upora ni za pričakovati. Imamo vlado, ki je v primerjavi s francosko svoj mandat začela z dogovori z velikimi sindikalnimi sistemi. V tem trenutku smo v valu konjunktore, žanjemo plodove, ta vlada pa jih uspešno deli. To ni toliko rezultat prejšnje vlade **Mira Cerarja**, pač pa regionalne ekonomske konjunktore, ki nas je odnesla v dobre ekonomske rezultate. Vlada, ki je začela mandat kot izrazito šibka, je tako dosegla zelo visoko kredibilnost in zaupanje med ljudmi, kakršna komajda pomnimo. Ta vlada ni naredila še niti enega nevšečnega ukrepa! Bližamo se prvemu letu njenega obstoja in še vedno niso v javnosti predstavili nobene strukturne reforme. Ugodna ekonomska klima se spreminja in že samo zmanjšanje prihodkov proračuna utegne pokvariti odnos med vlado in volivci. Pričakovanja ljudi so nenasitna, volivec pogleda v denarnico, ko ugotavlja, ali je zadovoljen z vlado.

Kot ena izmed rešitev za 21. stoletje, ki prinaša avtomatizacijo, digitalizacijo, globalizacijo in prekarizacijo družbe, se omenja univerzalni temeljni dohodek (UTD), je to prava pot za naprej?

UTD je tista mreža socialne varnosti, ki jo lahko razpnemo pod vsemi posamezniki v družbi, tako pod najranljivejšimi kot pod premožnimi, ki jih jutri prizadene bankrot. Temeljni dohodek bi vsakemu posamezniku omogočil, da bi bilo za osnovne potrebe poskrbljeno, in nihče ne bi bil več v stresu zaradi prekarosti. A ne bi preveč sadil rožic, treba je reči, da si nihče ne predstavlja, da bi bil ta dohodek tako visok, da bi se dalo od njega dobro živeti. Omogočati bi moral solidno življenje zgolj, ko bi ga nadgradil z dodatnim prihodkom od dela. To dodatno delo pa bi moralo biti nizko obdavčeno, da bi bili posamezniki stimulirani v to smer. Danes pa se nekateri oklepajo socialnih prejemkov in jih kopicijo v novih in novih kategorijah.

Se včasih bolj spleča prejemati socialne transferje kot delati za "minimalca"?

Tako je, to je anomalija. Družba bi morala razmisliti, ali je dograjevanje sedanjega sistema socialne varnosti, ki temelji na nenehnem preverjanju in dokazovanju upravičenosti, smiselna, ali pa je uvedba osnovne varnostne mreže UTD-ja boljša rešitev. Gre za ukrep, ki ima socialistične prizvoke, a tudi izrazito liberalne, in ki bi državo naredil vitkejšo. Socialistične v smislu, da gre za "brezplačno kosilo", vidi vsak, liberalne pa malokdo opazi, in sicer da je vsakdo z UTD-jem opolnomočen, da lažje zaživi življenje na svojem, kot si ga sam zamišlja.

Google in drugi korporacijski giganti postajajo močnejši od držav.
Foto: Reuters

Klasično vprašanje za konec. Kje vidite prvi maj, sindikalizem in delavske pravice čez 100 let?

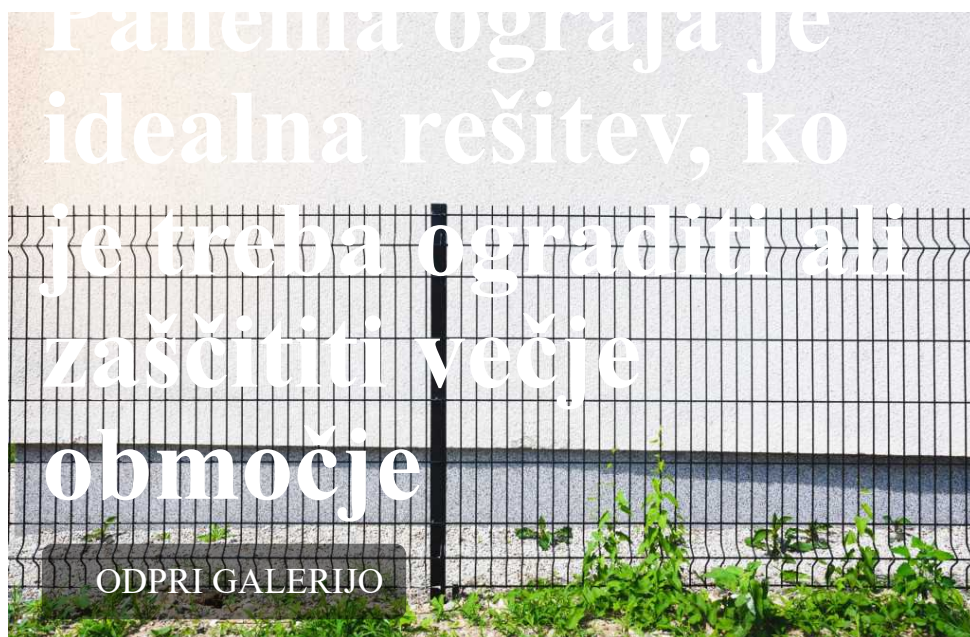
Smiselno se mi zdi braniti pravice delavstva oziroma tistega dela sveta, ki ga pogosto imenujemo 99 odstotkov. Korist obiska proslulega glasnika enega odstotka **Jordana Petersona** v Sloveniji je bila, da nam je povedal, da smo v svetovnem okviru temu enemu odstotku zelo blizu. Če mislimo drugače, je to ena velika ignoranca do objektivnega mesta Slovenije v svetu. Zlasti v delu levice je bilo to spoznanje, da smo tako visoko, zelo streznjujoče. A težava ni ta en odstotek ljudi, večja težava so lastniki največjih korporacij, ki imajo vzvode nad poslovno in finančno usodo sveta. Ti tokovi uhajajo družbenemu nadzoru, bojim se, da se bodo škarje zaprle in bomo izgubili možnost odločanja.

In korporacije bodo zavladaile svetu ...

Nekaj anonimnih korporacij bi zavladaile svetu. Vse skupaj se dogaja pred našimi očmi in samo odločen poteg politike za upravljavsko ročico na nadnacionalni ravni je tisto, kar lahko ta potek spremeni. Strinjam se s **Slavojem Žižkom**, tudi sam sem pesimist glede prihodnjega razvoja sveta, a ta pesimizem me ne ustavi, da ne bi rekel, kar je treba povedati, da bi se le kaj spremenilo.

Foto: BoBo

SHUTTERSTOCK

Sanja Verovnik

02.05.2019, 01.01

Včasih so bile priljubljene zidane in lesene ograje, skozi katere se skoraj nič ni videlo, danes pa se je trend povsem obrnil: panelne ograje več odkrijejo, kot skrijejo, hkrati pa še vedno varujejo.

Njena široka uporaba je pogojena z njeno funkcionalnostjo. Brez težav nam lahko panelna ograja služi kot zaščita okolice hiše, njive ali sadovnjaka. Panelna ograja vas bo na vrtu obvarovala pred pogledi sosedov, njena varovana funkcija pa pred vdori nepridipravov.

Ograje iz panelov so lepe, izbrati je mogoče barvo, velikost, tudi postavitve ni kdo ve kako zahtevna, predvsem pa ne traja dolgo. Ti ograjni elementi so sicer dražji od varjene mreže v rolah, vendar številne prednosti prepričajo investitorje. Poleg tega so panelne ograje stabilne in ne potrebujejo vzdrževanja, kar ga varjene ali pletene mreže vseeno še, predvsem jih je treba občasno napeti.

Najpogostejša višina je 1,5 metra

Panelne ograje so izdelane iz različnih materialov. Med njimi najpogosteje uporabljene so panelne ograje iz lesa in kovinske plastificirane ali pocinkane mreže. Najpogosteje vidimo panelne ograje sive, antracitne ali zelene barve. Panele lahko dobite v različnih barvah, od višine 0,6 do 2,6 metra, različnih debelin žice, tudi stebre različnih dimenzij. Višje ograje se praviloma uporabljajo za posebne namene, denimo za igrišča, individualni graditelji pa se največkrat odločijo za ograje do višine 1,5 metra, čeprav so tudi kupci višjih, na primer do dva metra, relativno pogosti.

Zakaj živa meja ni “prava” ograja

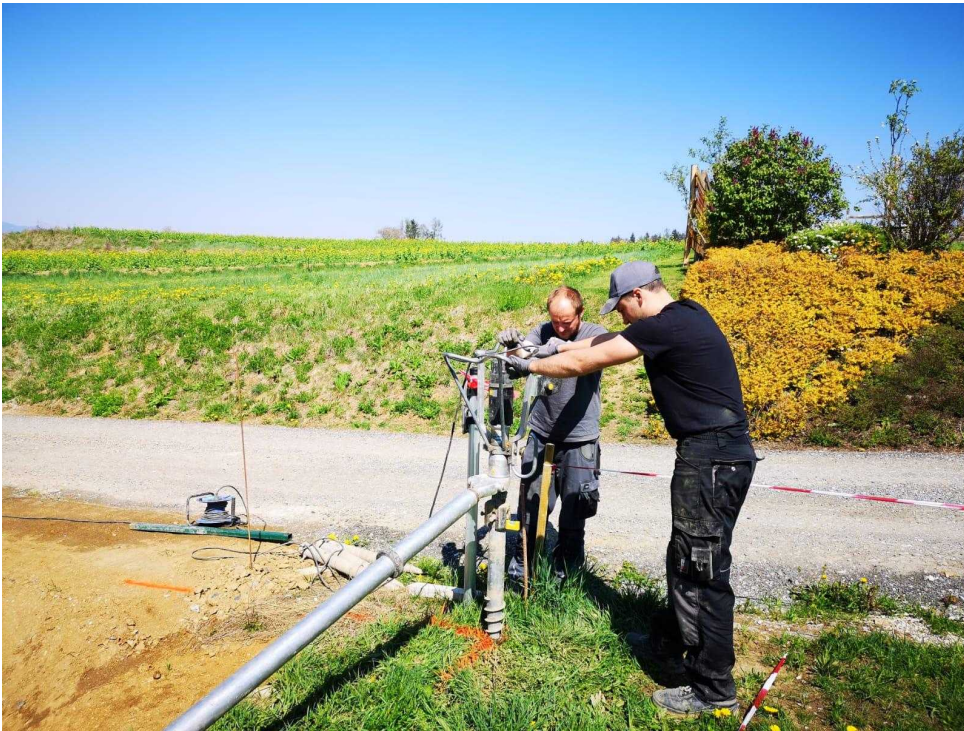
Okrog svojega doma lahko zasadimo živo mejo, ki sicer ni ograja v klasičnem pomenu besede, a je njena vloga podobna. Zanj v nobenem primeru ne potrebujemo gradbenega dovoljenja, kar pa ne pomeni, da jo lahko zasadimo kjerkoli, pojasnjujejo na ministrstvu za okolje in prostor: “Sajene žive meje oziroma vrste strnjeno nasajenega grmičevja ali nizkega drevja ni mogoče šteti

za objekt oziroma za ograjo, čeprav je namenjena omejevanju dostopa tretjih oseb na **gradbeno parcelo**, dvorišče ali na vrt zaradi zagotavljanja zasebnosti.”

Objekt je namreč s tlemi povezana stavba ali gradbeni inženirski objekt, narejen iz gradbenih in naravnih materialov, ki je po velikosti vedno enak in nepremičen, živa meja pa je sajena. In ker raste, se povečuje v višino in širino, zato jo je treba obrezovati. Zanj torej ni treba pridobiti gradbenega dovoljenja, se je pa treba pred zasaditvijo prepričati, ali njeno zasaditev omogočajo občinski izvedbeni prostorski akti. To lahko preverimo tudi s pomočjo lokacijske informacije. “V občinskih izvedbenih prostorskih aktih je določeno, kakšna naj bo živa meja, kako visoka je lahko, kje jo je mogoče zasaditi in podobno,” so povedali na ministrstvu in še dodali, da morebitna omejitev glede višine lahko izhaja tudi iz področnih predpisov, kadar gre za živo mejo na območju varovalnega pasu objekta gospodarske javne infrastrukture (na primer daljnovoda, plinovoda, ceste) ali na zavarovanih območjih (varovanje naravne ali kulturne dediščine).

Izris načrta, izkop jam, količenje stebrov

Postavljanje panelnih ograj je relativno preprosto, investitorji pa se praviloma odločajo za nakup na ključ oziroma z izvajalcem postavitve, ki bo natančno vedel, kako ograjo postaviti. Čeprav boste, če ste vsaj približno spretni, skupaj z nekaj prijatelji ograjo lahko postavili tudi sami. Seveda pa je ta odločitev odvisna od marsičesa, tudi od vašega prostega časa in orodja, ki ga imate na voljo. Postopek je, kot pravijo v celjskem podjetju Minis, naslednji: najprej je treba izrisati načrt ograje, potem zakoličiti stebre, nato sledi izkop jam za temelje. Najpreprosteje se to opravi s posebnim bencinskim vrtalnikom ali večjim na manjšem bagru, tudi z ročnim svedrom gre na terenu, kjer ni skal, delo dokaj hitro od rok.

Izkop jam za temelje se najpreprosteje opravi s posebnim bencinskim vrtalnikom, a tudi z ročnim svedrom gre delo na terenu, kjer ni skal, dokaj hitro od rok. SANJA VEROVNIK

Panel in steber

Najprej se postavi začetni steber oziroma opora. Tega je treba fiksirati v tla, tako zagotovimo stabilnost. Brez težav lahko podpore fiksiramo v zemljo, če jih pritrdimo v betonske

temelje. Enostavneje in hitreje fiksiramo opore v betonske zidove ali škarpe. Na panel se s posebnimi sistemi pritrdi naslednji steber in potem tako naprej vse do konca, s tem da je treba stebre podpreti, dokler se beton lahko posuši in strdi.

Največja prednost panelnih ograj je zagotovo hitra montaža, postavljene so v nekaj urah, pa tudi dokaj ugodna cena. SHUTTERSTOCK

Nekatere panele je mogoče po montaži tudi začasno odstraniti, drugi so fiksni. Med stebre oziroma v reže je mogoče vstaviti dodatne betonske lamele, ki poudarijo videz in olajšajo košnjo

ob ograji. Težave nagnjenega terena se rešujejo s principom stopnic. S pomočjo panelov je mogoče tudi nadvišati obstoječe betonske ali kamnite ograje s pritrilnimi ploščami za stebre. V podjetju Minis za ta sistem pritrditve ne priporočajo ograj, ki bi bile višje od metra.

Zakoni in predpisi

Načeloma velja, da za ograjo, ki je gradbena konstrukcija, potrebujemo gradbeno dovoljenje, so nam pojasnili na ministrstvu za okolje in prostor.

“Samo, če je ograja glede na način gradnje enostaven objekt, gradbeno dovoljenje ni potrebno, ampak zadostuje lokacijska informacija. Ta opredeljuje, da je glede na določbe občinskega izvedbenega prostorskega akta gradnja ograje na določenem zemljišču dopustna oziroma mogoča. Za ograjo, ki jo gradimo hkrati s hišo in je torej predvidena v projektu za pridobitev gradbenega dovoljenja za hišo, ni treba pridobiti ne lokacijske informacije ne posebnega gradbenega dovoljenja.” Postavitev ograje je, kot navajajo, namreč ena od faz gradnje hiše in ograja v tem primeru ni objekt, ki se gradi samostojno. Seveda mora biti ta natanko takšna in mora stati natanko tam, kot je zapisano v

gradbenem dovoljenju za hišo. Ograja, ki jo nameravamo postaviti okrog hiše, v kateri že živimo, je v zakonu o **graditvi** objektov predvidena kot pomožni objekt in sodi med enostavne objekte, za katere običajno zadostuje lokacijska informacija. Gradbeno dovoljenje ni potrebno, če je v lokacijski informaciji vidno, da je gradnja v skladu z občinskim izvedbenim prostorskim aktom, njena velikost, način gradnje in odmik od meje sosednjih zemljišč pa so v skladu z občinskimi predpisi. Seveda je treba pri tem upoštevati tudi določbe zakona o **graditvi** objektov, po katerih mora biti ograja najmanj pol metra oddaljena od meje sosednjega zemljišča, njena konstrukcija pa ne sme poseči v sosednje zemljišče, če ni z občinskimi predpisi določeno drugače.

Prednosti več kot slabosti

Največja prednost panelnih ograj sta zagotovo hitra montaža in ugodna cena. Če se odločimo za pocinkane ali plastificirane kovinske panele, je njihovo vzdrževanje zelo enostavno.

Ograja iz takšnega materiala bo zdržala kar nekaj let. Panelne ograje je mogoče vgraditi tako rekoč na kakršnemkoli terenu.

Ob poškodbi posameznih panelov lahko te nadomestimo z

novimi, preostali del ograje pa ostane nedotaknjen. Kaj pa slabosti? Jih skoraj ni. Tiste, ki si želijo unikatnega in bolj polnega videza ograje, bo seveda zmotil videz. Panelne ograje so sestavljene iz polnih panelov ali panelov, ki imajo raster štirikotnikov. Skratka, če si želite imeti doma unikatno ograjo, se nikar ne odločite za izbiro panelne ograje, ki je vse prej kot to.